

Sint Martinus

Parochieblad van de Oud-Katholieke Kerk voor Groningen, Friesland,
Drenthe en de Noordoostpolder

Jaargang 37
2011

2

Christus is waarlijk opgestaan!

In dit nummer

Mededelingen.....	02
Paastuin van het leven.....	02
Wat is dit nu?.....	04
Als een zon diep in de nacht.....	05
Kruiswegstatie.....	08
Doortocht door de Goede Week – Jorwert.....	11
Impressie van de paaswake in Engelbert.....	13
Veertig dagen op pad, ik..... was er even niet.....	14
Een internationale ontmoetingsplaats voor oud-katholieken.....	15
Boomplantdag.....	17
Koffiezetten Engelbert.....	18
Let op, stilte.....	19
Vacatures.....	19
Financiën.....	20
Lezingen.....	21
Foto's tegenbezoek van Nordstrandse.....	22
Colofon.....	23

Mededelingen

Gemeentevergadering

De gemeentevergadering vindt plaats op zondag 26 juni, na de viering in Engelbert.

Mocht iemand vervoer nodig hebben naar een kerkdienst, of willen chafferen, dan graag even doorgeven aan Henny van ,t Slot

De paastuin van het leven

De tuin met het graf van Jezus zal een kaal, rotsachtig stuk land zijn geweest, met miniatuurplantjes en in de zomer wegschietende hagedissen. En hier en daar kleine wilde viooltjes. Tuinen in deze tijd van het jaar, maken zich op om uit de slaap te ontwaken. Dat is een voortgaand proces. We zijn ons bewust van de traagheid, maar ook van de zekerheid van groei. Het onmerkbare wordt toch zichtbaar. Zelfs na de strengste winter volgt automatisch het voorjaar.

De metafoer van de tuin keert terug in alle mogelijke paasliederen. In de natuur wordt de stilte invoelbaar. Het besef dat de natuur haar bruidskleed aantrekt, is voor ons de metafoer dat het leven sterker is dan de dood.

Goede Vrijdag en Stille zaterdag werden getekend door lijden, sterven en graflegging. Onrecht lijkt te zegevieren. Een kale grond. En toch een doorbraak.

De metafoer van de tuin is ook de tuin van het leven. Lijden, sterven en opstanding zichtbaar en tastbaar in de rituelen van de Stille Week is een groeiproces door de jaren heen. Lijden aan het leven, lijden aan de afstand tussen het instituut kerk en het grondvlak, lijden aan wat je als mens overkomt.

Pasen is gekoppeld aan de nieuwe schepping. Maar ook dat is een groeiproces. Groeien en snoeien. Dat doet pijn. En toch? Het leven eindigt niet, maar gaat door op manieren die zo schitterend zijn, omdat het uiteindelijk gaat over vrede, wijsheid en vreugde. Woorden die je alleen maar kunt stamelen. En ieder woord schiet te kort.

Zo zegt een bewerking van psalm 4 [Menno van der Beek] “Mijn God, geeft u antwoord op mijn vragen? U bent betrouwbaar en u kunt mijn leven, als ik ben vastgelopen, ruimte geven.” Die ruimte ervaren. In de stilte, bij de bloeiende bloemen en struiken, ervaren dat je nooit uit zijn Hand valt, ook al was of is je leven nog zo bizar, zijn vriendschap blijft. Dwars door de dood heen.

Achter op het boekje „*Gedachten*” uit *gesprekken met God*’ van Neale Donald Walsch staat:

Je mag thuiskomen wanneer je maar wilt
Wij kunnen weer samen zijn wanneer je maar wilt
Jij kunt zelf de verrukking kennen
van je verbondenheid met Mij
Op elk moment dat jij dat wilt

Wanneer je de wind langs je gezicht voelt strijken
Wanneer je een krekel hoort
onder een zomerse sterrenhemel.

Pastoor Klaas Jan Homan.

Wat is dit nu?

De macht van de naam is zeer duidelijk in de bijbel. In de Naam van de Heer spreken de profeten; in de Naam van Christus genezen de apostelen zieken; in de Naam van de drievuldige God worden de mensen gedoopt. “Alles moeten wij doen in die Naam,” zegt Paulus. En hij zegt ook: “God gaf aan Christus die Naam, omdat Hij zich

vernederde, gehoorzamen tot de dood aan het kruis.”

De tekening met het kruis is als een zichtbare belijdenis van de naam. Als christenen hun gebed beginnen met het maken van een kruisteken, bidden zij „in de Naam van de Vader, en de Zoon, en de heilige Geest“.

Kruis, teken en Naam horen zeer nauw bijeen. Het Latijnse “signare”, wat betekent “tekenen”, heeft zich in het Nederlands ontwikkeld tot “zegenen”.

Voor mensen die leven uit het Nieuwe Testament, is het maken van een kruisteken een zichtbaar persoonlijk “Amen!” op de zegen die Christus hun geeft.

Het kruisteken is ook een zichtbare toewijding van het lichaam aan de liefde voor God “met heel het verstand, met heel het hart, en met alle kracht” *vgl. Markus 12, 30* (men raakt immers hoofd, hart en schouders aan). Ook stelt men het lichaam in het teken van de Heer, terwijl het iedere andere macht of kracht afweert en ontkent. Zo wordt het kruisteken ook gemaakt over mensen of voorwerpen wanneer zij in dienst van God worden gesteld.

Het kruisteken kan gemaakt worden wanneer men dat zelf geschikt vindt. Ook bij het binnenkomen en verlaten van de kerk tekenen mensen zich met het kruis met wijwater, dat zich bij de ingang bevindt. In de Eucharistieviering zijn er een aantal momenten waar volgens de traditie kruistekens worden gemaakt.

1. Bij het begin van de dienst bij de woorden: “In de Naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest”, of “Onze hulp is in de naam van de Heer”;
2. Tijdens de woorden van vergeving na de schuldbelijdenis;

3. Bij het begin van de Evangelielezing (kleine kruisjes met de duim op voorhoofd, lippen en borst);
4. Bij de woorden: “Gezegend hij die komt . . .” tijdens het Heilig;
5. Bij de opheffing van brood en de kelk tijdens het Eucharistisch gebed en bij de opheffing aan het einde;
6. Na het ontvangen van de heilige Communie;
7. Wanneer de priester de slotzegen geeft.

Met dank aan de Oud-Katholieke Liturgiegroep Utrecht waar de tekst voornamelijk van is overgenomen.

Pastor Victor Scheijde.

Als een zon diep in de nacht

Zo heet de laatste uitgave met de pennevruchten van Willem Barnard: “De verzamelde dagboeken” (1945-2005). Zijn leven was een en al “taligheid”. Woorden vol dichterlijke zinnen, twijfels ook, maar eveneens altijd blijvend gelovend, zingend gelovend, vol vertrouwen. Barnard maakte taal, woorden, nooit betekenisloos.

Ben ik een Barnardkenner? Nee, veeleer een Barnardliefhebber. Ik houd van zijn taal, zijn zelf-gemaakte taal soms, zijn poëzie, zijn literatuur, zijn “gewone” uitspraken, zijn twijfels, zijn vertrouwen. “Ik heb geen geloof, maar wel vertrouwen. Nee, zelfs dat niet. Ik heb niks. Lege briefjes, maar vol woorden, want ik ben een schrijver”.

De Schriften zag hij als hoge taal, literaire hoogstandjes, dichterlijk uitzingen. En hij vereenzelvigde zich daarmee. De Psalmen bijvoorbeeld. Hij noemde ze “prominente collega's van toen”, die psalmdichters. Barnard's “gepeins bij psalmen” resulteerden in vier boekjes over de 150 psalmen. Die psalmen zag hij als gedichten en een gedicht “is niet „iets” van iemand, maar het is zelf „iemand””. En die “iemand” uit zich door de taal. Want de taal staat centraal. In de taal worden indrukken en (on)geloofs-ervaringen uitgedrukt, twijfels geuit. Ervaringsbelevissen, omgetoverd in woorden. Steeds maar weer, steeds opnieuw, niet volmaakt en toch aan-sprekend, diep doorleefd en toch on-zeker.

“Het beste is nog niet geschreven
het ligt verborgen in de taal”.

Maar die woorden, die taal, die “versjes” moet je zingen, uit-zingen. Daarmee wordt de kracht van die taal verdubbeld. “Versjes”, liederen maakte Barnard. En hij kon die zelf uit volle borst, goed hoorbaar, fortissimo zingen.

“Talloos de liederen, talloos
al die nog niet geschrevene:
ook de nu nog niet levenden
zetten de dankzegging voort”.
(OKG 986)

Dit “versje” (zoals Barnard placht te zeggen) dichtte hij n.a.v. het 20-jarig bestaan van de OKOV. Bij de presentatie mocht ik aanwezig zijn en die woorden meezingen op de noten van Willem Vogel, tijdgenoot van Barnard, eveneens 90 jaar geworden.

De Eucharistie, die voortgezette dankzegging, was voor Willem Barnard “het hoogtepunt van de week”. En dáárvóór en dáárdóór en dááróm schreef hij zijn “versjes”, al lang voordat hij de Oud-Katholieke Kerk “ontdekte”. (Paaswake 1982). Barnard miste in de protestantse kerk al die rituelen die hij in de katholieke sfeer wel zag gebeuren. Maar “rooms” wilde hij niet worden. “Dat róóms-zijn is niet erg, maar de vanzelfsprekendheid waarmee die roomsen rooms zijn, dát ergert mij”, schreef hij in 1957. Barnard voelt zich thuis in de Oud-Katholieke Kerk. Het is als een “thuiskomen”. De liturgie wordt gevierd en tijdens de Eucharistie “gebeurt er iets”. Bij het Avondmaal had hij een beleving als “er wordt iets gedaan”. Over dat “gebeuren” maakte Barnard zijn “versjes”. Over dat “gebeuren” heeft hij twijfels, maar hij gelooft erin: “Ik ga niet naar de kerk omdat ik geloof, maar ik geloof omdat ik naar de kerk ga”. Over het mysterie mag alleen gesproken worden in poëzie:

“De aarde is vervuld
van goedertierenheid,
van goddelijk geduld
en goddelijk beleid.

Al gij die God bemint
en op zijn goedheid wacht,

Willem
Barnard Lofzang
is geen
luxe Gepeins
bij psalmen

de oogst ruist in de wind
als psalmen in de nacht.”
(OKG 660)

Graag zing ik de woorden van Barnard uit. Beeldende taal die je tot denken aanzet: “Zingen doe je niet omdat je adem genoeg hebt, maar om weer op adem te komen”.

Barnard werkte, hij schreef, tot hij niet meer kon, tot het laatst. Al in 2005 werd hij ziek: "Nu ja, ik heb dus kanker. De wereld is gekanteld..... het lijkt wel of ik een gedicht wil maken. Met woorden overeind blijven. Kanker. Maar het is mooi weer". Hij kreeg nog enkele jaren en dus kan Barnard niet anders dan werken, creatief zijn met taal, want "ook in blessuretijd kun je scoren".

Over iemand die zoveel schreef, is veel te schrijven, nee, moeilijk te schrijven. Zoveel moois moet beter maar worden beleefd, zoveel zeggingskracht van bescheiden en on-zeker weten moet beter maar worden geproefd, gehoord, gezongen:

“Zolang Gij nog onzichtbaar zijt,
een zon diep in de nacht,
roep ik uw nadering reeds uit
omdat ik U verwacht.”
(LBK 446)

Op de laatste zondag van het kerkelijk jaar, 21 november 2010, stierf Willem Barnard, 90 jr. oud.

Laten wij de Lofzang gaande houden!

egau180311

Voorwoord redactie.

Hieronder zijn korte gedichten opgenomen, behorend bij de Kruiswegstatie achter de kerk in Engelbert. Ze zijn gemaakt door Henny, Marieke en Agaath. De overwegingen hebben hun inspiratie mede gevonden in afbeeldingen van Sieger Köder.

Kruiswegstatie

I. Ter dood veroordeeld

Gebonden handen
Veroordeeld door de wereld
Misbruik van macht
Weerloze onschuld
Liefdevolle kracht

II. Jezus neemt zijn kruis op

Bloed vloeit
Door ons veroorzaakt
Liefdeloos zijn wij
Vol erbarmen neemt Hij ons
kruis
Aanvaardt Zijn lot

Deelnemers aan de kruiswegstatie

III. Jezus valt voor de eerste keer

De schaduwkant van de levenden
Het onrecht elkaar aangedaan
Verwondt Hem
Maakt het kruis zo zwaar
Toch gaat Hij weer staan

IV. Jezus ontmoet zijn moeder

Lief kind
Hier moet ik je laten gaan
Mijn hart verscheurd
Van pijn jou aangedaan
Je onvoorwaardelijke Liefde
Vrede die mijn ziel verlicht
Dat ik je voor altijd bij mij draag

V. Jezus ontmoet Simon

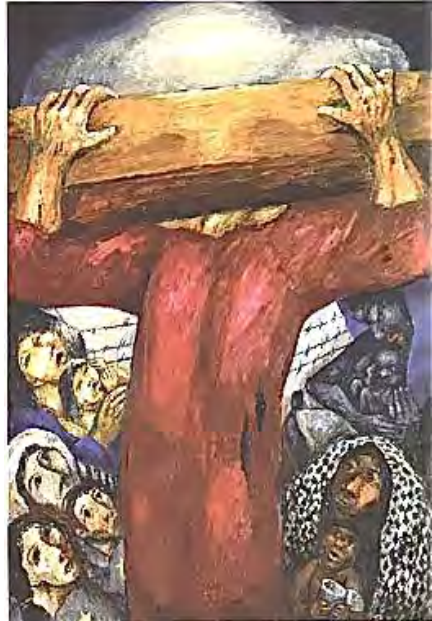
In deze tijd van individualisme
Is het moeilijk om solidair te zijn
Met slachtoffers van rampen, van geweld
Hongerigen, armen
Zieken, stervenden, treurenden
Hoe nabij durven wij te zijn?
Schouder aan schouder?
Help ons Heer!

VI. Jezus ontmoet Veronica

Help ons Heer!
De lijdenden te ontmoeten
Hun een gezicht te geven
Om te zien naar elkaar

VII. Jezus valt voor de tweede keer

Voor allen
Die zijn gevallen
Die lijden aan het leven
Onschuldig hun adem geven
Slaven, verdrukten, Joden
Mensen die anders zijn
Allen die naamloos, verschopt,
vertrapt
Eenzaam zijn
Hij is hun **en** ons voorgedaan
Hij is opgestaan

VIII

VIII. Jezus ontmoet de wenende vrouwen

“Dochters van Jeruzalem, huil niet om mij.
Huil liever om jezelf en je kinderen.”
Onrecht in de stad van vrede
“Want als dit gebeurt met het jonge hout,
wat zal het verdorde hout dan niet te wachten staan?”
Wie zal dan nog voor onschuldig gehouden worden?!

IX. Jezus valt voor de derde keer

Te moe, te veel verbruikt

De klauwen van het leven
Grijpen mij, kwetsen mijn ziel
Bloedend zak ik onder de lasten neer
Ik zie geen bos om te schuilen
Geen beek om mij te wassen
Geen mens om uit te huilen

Wat zal het zalig zijn
Te zweven in vrijheid
Te koesteren de stralen van licht
Niet meer te hoeven....

Voorzichtig recht ik mijn schouders weer
Was de wonden met mijn tranen
Bedeest probeer ik op zoek te gaan
Naar de Liefde, de noodzaak van bestaan.

X. Jezus wordt ontkleed

Onschuldig veroordeeld,
gemarteld, geslagen,
wordt Hij ook nog ontkleed.
Naakt staat hij,
alleen,
als prooi voor de honende massa.
Hij,
die de grootste eer verdient
om datgene
wat ons zo beschaamt,
te bedekken.

XI. Jezus aan het kruis genageld

O, hoofd vol bloed en wonden
Bedeekt met smaad en hoon
O hoofd, zo wreed geschonden
Met ene doornenkroon,
O hoofd eens schoon en heerlijk
En stralend als de dag
Hoe lijdt Gij nu zo deerlijk:
Ik groet U vol ontzag!

XI

XII. Jezus sterft aan het kruis

Het voorhangsel scheurde ten teken
dat er nu geen belemmeringen meer bestonden
om de allerheiligste ruimte
van het hart van de Vader
binnen te treden
Ieder mens mag er binnen gaan
om aldaar het eeuwige leven te ontvangen.

XIII. Jezus wordt van het kruis afgenomen

De wraak was gekoeld,
het volk ging uiteen
uw vrienden hebben Uw lichaam van het kruis
genomen,
gereinigd en gezalfd.
Maar...
Toen de Eeuwige Liefde van het kruis was genomen
is Hij nedergedaald ter helle
heeft allen die geketend waren losgemaakt
en gered van eeuwige dood.

XIV

XIV. Jezus wordt in het graf gelegd

De edele Jozef heeft U in zijn graf gelegd...
en Jezus' Lichaam werd verheerlijkt
Hij werd een heilig voorbeeld voor ons.

Doortocht door de Goede Week in Jorwert – een impressie

Via de intocht van Jezus in Jeruzalem op Palmzondag werden wij spiritueel gevoerd naar het cenakel op Witte Donderdag, de weerzinwekkende kruisdood op Golgotha op Goede Vrijdag en de Verrijzenis in de Paasnacht. Het hosianna klonk. De instellingswoorden van het avondmaal weerklonken. De machtswoorden van het doodvonnis over een Rechtvaardige weergalmden. Het getuigenis van de

vrouwen, die de Verrezene als eersten ontmoetten werd doorgegeven. De echo van dit getuigenis klinkt tot in onze dagen door. Het Licht dat nimmermeer zou doven, brak door de duisternis heen. Dit Licht stootte ons aan in de morgen. Leven dat leven geeft en leeft van het leven. Uitdagend werd de dood en duisternis de wacht aangezegd. Vreugde, blijdschap, verdriet, eenzaamheid,

verraad, verdwazing, lijden en hoop wisselden elkaar af in de Goede Week; een cadans die zijn weerga niet kent. In een serene sfeer beleefden we een schouwspel dat geen spelletje is, maar een cesuur is in het menselijk bestaan. Franciscus van Assisi zou eraan toevoegen:

“Vergeet de vogels niet!”. In alle vezels van ons lijf resoneerden de gesproken en gezongen woorden. De paaskaars werd ontstoken door priester Jan de Jager, die als celebrant voorging in de vieringen en met ons de sobere (?), doch

voedzame maaltijden nuttigden. Licht in de duisternis! Licht dat werd gedeeld en verspreid, maar niet uitdoofde. Van Licht tot Licht. Driemaal weerklonken de bevrijdende woorden: “Licht van Christus!”. Jezus Messias, de Eersteling, is geen eenling! De Zwitserse theoloog Kurt Marti

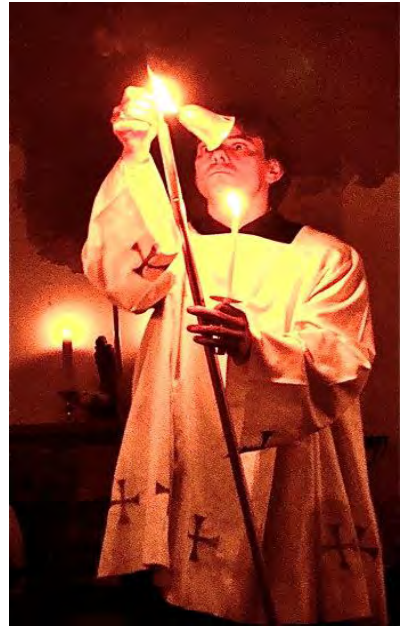

vertolkte deze gedachte in de 20^e eeuw in onderstaande tekst, die een Nederlandse vertaling is van “Die Auferstehung der Toten?”. Deze tekst werd uitgesproken tijdens een van de gemeenschappelijke maaltijden in de Goede Week.

Jullie vragen hoe is de opstanding der doden?
Ik weet het niet.
Jullie vragen wanneer is de opstanding der doden?
Ik weet het niet.
Jullie vragen komt er een opstanding der doden?
Ik weet het niet.
Jullie vragen komt er geen opstanding der doden?
Ik weet het niet.
Ik weet alleen waarnaar jullie niet vragen:
de opstanding van hen die leven.
Ik weet alleen waartoe Hij ons oproept:
tot opstanding vandaag en nu.

Pieter van Hes.

Impressie van de paaswake in Engelbert

40 dagen op pad, ik ... was er even niet

Toen ik vorig jaar terugkwam van mijn pelgrimstocht, heb ik diverse mensen beloofd daar een lezing of iets dergelijks over te houden. Dat komt nog en zit in het spreekwoordelijke vat waarin het niet verzuurt. Ik merk ook dat het goed is om dat wat later te doen. Toen ik net thuis was, wist ik nog niet hoe het verder zou rijpen. Onderstaand stuk is dus een voorproefje.

De wens om de pelgrimstocht naar Santiago de Compostela te maken had ik al jaren. Anderhalf jaar geleden kwam de gedachte hieraan opeens heel dichtbij. Gestrand met het openbaar vervoer en ook wel in mezelf, viel mijn oog op een boek over deze tocht. En ik wist het: ik moet het nu gaan doen. Iets waar ik eerst wel voor terugschrok. Zo'n tocht begint dus niet bij je eerste stap. Allerlei voorbereidingen volgden, in mezelf, met mijn omgeving, allerlei praktische zaken, etc.

Op 13 juni 2010 ontving ik de Pelgrimszegen, een indrukwekkend ritueel. Het gaf me het gevoel als gedragen mens op pad te kunnen gaan, gedragen door de Eeuwige, door mijn dierbaren en door mijn medeparochianen. Uitgezwaaid door iedereen in de kerk in Engelbert kon ik de ongeveer 800 kilometer van St. Jean Pied de Port naar Santiago de Compostela, een eeuwenoude pelgrimsroute, gaan lopen. In veertig dagen, zo bleek achteraf na drie keer narekenen.

De eerste stappen waren heftig. Met de tranen over m'n wangen liep ik door St.Jean Pied de Port. De eerste dagen waren zwaar. Ik wist niet dat je zoveel spierpijn tegelijkertijd kon hebben. En alle 800 km naar Santiago bleef het wel ergens zeer doen.

Maar elke dag onderweg is een avontuur en een les in overgave en vertrouwen. St.Jacobus is de beschermheilige van de pelgrims. Voor mij was en is hij de metafoor of icoon, die oproept tot overgave aan het vertrouwen dat je wordt bijgestaan onderweg. Als je alleen zover gaat lopen, kom je jezelf wel tegen. Dat viel me mee, maar het was dan ook niet de eerste keer dat ik mezelf goed tegenkwam. Ik liep het liefst alleen en ben niet terneergeslagen op een berg gestrand, maar heb kunnen genieten van de prachtige omgeving en bijzondere ontmoetingen. De tocht is een cadeau geworden dat ik iedereen gun.

Mijn bagage is een mooie metafoor voor wat er ook in mezelf gebeurde: veel loslaten. Uiteindelijk bleef over wat essentieel is en wat meerwaarde geeft. Al het andere is ballast waar je vanaf moet zien te komen. Onderweg heb ik dus een en ander achtergelaten en naar huis gestuurd. Dat is nog steeds een leidraad: waar gaat het om en wat kan ik beter loslaten.

Het doel van een pelgrimstocht is de reis zelf. De mensen onderweg en onderling wensen elkaar dan ook een "Bon Camino", een goede weg. De aankomst bij de kathedraal in Santiago de Compostela met bijbehorende rituelen was daarom prachtig en gelijk ook een afscheid. Het ritueel van de biecht gaf me uiteindelijk weer de nodige bagage om thuis te komen.

Dus, ik ben als gezegend mens vertrokken en kwam met nog meer zegeningen weer heelhuids terug.

Marieke.

Een internationale ontmoetingsplaats voor oud-katholieken

Lekenforum 2011 van 10 tot 14 augustus in Graz, Oostenrijk

We zijn toch wel een bijzondere kerk. Onafhankelijk van Rome en toch katholiek. Bisschoppelijk en toch synodaal. De parochie als basis, maar toch betrokken bij de landelijke kerk. Nationaal, maar toch ook internationaal georiënteerd.

Een uniek verschijnsel waar andere kerken jaloers op zijn: het Internationale Oud-Katholieken Congres, dat eens in de vier jaar plaats vindt. Op één van die congressen is het Lekenforum ontstaan. Het werd ingesteld op het congres van 1994. Sindsdien is er zestien keer een lekenforum geweest. In de jaren waarin

er een congres gehouden wordt, vervalt het lekenforum. Wel is er dan een ontmoetingsavond voor leken en belangstellenden.

Een heel hoge vlucht heeft het lekenforum nooit genomen. Het aantal deelnemers ligt rond de dertig en het forum heeft weinig pretenties, al wordt er zo nu en dan wel een communiqué uitgegeven en ligt het ook wel eens dwars. De belangrijkste functie is die van netwerk. Mensen die over het algemeen actief zijn in hun eigen kerk en parochie, kijken over de grenzen heen en leren van wat er bij de burens gebeurt.

Er zijn hechte banden ontstaan tussen de vaste deelnemers, maar het forum blijft open naar buiten: nieuwkomers vinden er moeiteloos hun plaats.

Er staat altijd een thema centraal, maar daarnaast is er ruimte voor het leren kennen van de omgeving en de plaatselijke kerk. Wandelen door Praag, varen op de Rijn bij Schaffhausen, de Stephansdom in Wenen bezichtigen en altijd weer de hartelijke ontvangst door de plaatselijke kerkgemeenschap, de viering op zondag.

Dit jaar gaan we naar Graz, in Oostenrijk, met de grootste middeleeuwse binnenstad in Europa, gelegen aan de voet van de Alpen, in een prachtige omgeving. Zeker zal er ruim gelegenheid zijn om de stad en de omgeving te verkennen. Daarnaast zijn er de ontmoetingen met de gemeente en het inhoudelijke programma met als thema: Hoe draagt de oud-katholieke kerk haar boodschap uit?

Onderdak is er gevonden in het Vormingshuis van de barmhartige zusters in de Mariagasse. Het ligt vlakbij het station en dichtbij het centrum, maar toch heel rustig in een grote tuin.

Ik zou zeggen: kom eens een keer en beleef het mee. Misschien gaat het u net als mij en wordt het een vast en onmisbaar onderdeel van de zomervakantie: het lekenforum! Aanmelding is mogelijk via de website van het lekenforum: <http://laienforum.info/forum2011>

Adrie Paasen.

Boomplantdag

In het najaar van 2010 hebben we afscheid genomen van onze oud-pastoor Annemieke Duurkoop. We hebben haar toen gekroond als teken van waardering voor haar werk en persoonlijke inzet in de Groninger Parochie van Sint Martinus. Daar bleef het echter niet bij. We hebben haar een appelboom als cadeau

meegegeven, een Groninger Kroon wel te verstaan. Dit is een oud Groninger appelras, fris zoet van smaak en mooi rood van kleur. Het is een hoogstam en zaailing, dat wil zeggen dat deze boom een monumentale boom kan worden, die velen van ons zal overleven. We hebben de boom een naam meegegeven: “Een Groninger Kroon van Sint Martinus”.

Om een geschikt tijdstip appelboom hebben we maart. Er werd Peter in Wirdum. Hilda de partij. In de tuin de boom geplant en Tot slot hebben we het genoeglijk samenzijn.

te kiezen voor het planten van een gewacht tot zondagmiddag 13 afgesproken bij Annemieke en en Hans en Stenny waren ook van hebben we een locatie uitgekozen, hem een lang leven toegewenst. glas geheven en was er een

Cees van der Steen.

Koffiezetten Engelbert

Even een korte uitleg over het koffiezetten en de afwas.

- Voor het zetten van koffie en thee is alles aanwezig: koffie, thee, koffiemelk, suiker, koekjes. Degene die aan de beurt is om koffie te zetten, hoeft zelf niets mee te nemen. De benodigde levensmiddelen staan in een kastje onder het aanrecht. Het kastje is voorzien van een sticker met de woorden: “Oud-Katholieke parochie Groningen”. De kopjes, schoteltjes, lepeltjes en glazen uit de kastjes boven het aanrecht mogen door ons gebruikt worden. Van andere aanwezige levensmiddelen en bijv. kaarsen, theelichtjes mag in principe niets gebruikt worden. Ook in de koelkast staat niets wat van de parochie is: dus afblijven!
- Weet iemand niet goed (meer) hoe het koffiezetten in zijn werk gaat, dan vertel ik je dat graag. Ook als iemand wil trakteren, hoor ik dat graag op tijd want dan hoef ik geen koekjes in te kopen.
- Voor de afwas is ook alles aanwezig. De Culturele Commissie Engelbert heeft de keuken voorzien van een afwasteil, afwasborstel, afdruiptrek en afwasmiddel. Meestal is er ook een aanrechtdoekje, theedoek en handdoek aanwezig. Zijn ze er niet, dan heb ik altijd deze dingen bij me.

Albertha van het Hof.